

Meral Polat Trio – Ez Kî Me

Sommige mensen zijn op zo veelzijdig, dat het gewoonweg jaloersmakend is. Zo heb je actrice Meral Polat, die in 2004 is afgestudeerd aan de toneelschool in Amsterdam. Met de kinderen heb ik haar gezien in het hilarische toneelstuk *Snorro* van het RO Theater en was ze onder meer te zien in *Mees Kees*, *De Luizenmoeder* en de *Gesluierde Monologen* van Adelheid Roosen. Dat is slechts een heel kleine greep uit haar acterende oeuvre.

Waar ik het over wil hebben is een andere kant van haar, te weten de zangeres Polat. Zo heeft ze al opgetreden met *Merals Harem*. Hier laat ze meer van haar Turk-Koerdische komaf horen. Toen ik jaren geleden door Turkije trok, vroeg ik dikwijls wat die mooi muziek was die ik her en der hoorde. Ik heb een redelijk goed geheugen als het gaat om namen; zo heb ik ook jaren *Kızılırmak* en *Selda Bağcan* onthouden en gevonden. Maar ik kreeg meestal een wedervraag: of ik een communist of links was en dergelijke. Later begreep ik dat de muziek die ik meestal heel mooi vond onder de noemer protestmuziek viel en ook nog wel eens van Koerdische komaf was. Ja ik versta de taal niet en ga op het gevoel af. Het heeft me wel een schatkamer vol prachtige muziek opgeleverd.

Ik moest eraan denken toen ik de nieuwe cd *Ez Kî Me* van het Meral Polat Trio draaide. De titel betekent “wie ben ik?”, wat een legitieme vraag is voor iedereen, maar misschien nog wel meer voor degenen met meerdere roots. Of voor degenen die door wat voor reden dan ook heeft moeten vluchten en in een vreemde dan wel nieuwe omgeving op zoek moet gaan naar een identiteit.

Het Meral Polat Trio bestaat naast Meral (zang, percussie) uit Chris Doyle (gitaar, keyboards) en Frank Rosaly (drums), die beide een behoorlijke en gevarieerde staat van dienst hebben op muzikaal gebied. Hoe deze drie bij elkaar zijn gekomen is me dan een raadsel, maar het blijkt echt een gouden combinatie. Met weinig middelen weten ze groots uit te pakken. Dat komt in eerste instantie door de fantastische, emotievolle zang van Meral, maar de twee anderen weten daar precies de juiste franje aan te geven, op minimale maar doeltreffende wijze.

Het klinkt voor mij als die mooie protestmuziek waar Turkije veel van heeft, maar dan op hedendaagse en eigengereide wijze ingekleurd. Zo zitten hier tevens blues, rock, jazz, experimentele en psychedelische elementen doorheen verweven. Een mooi aspect van deze muziek is dat er een universele emotie vanuit gaat, die ook invoelbaar is als je de taal niet machtig bent; dat is al een kunst op zich. Het bezit een droefgeestigheid die handen en voeten geeft aan een ieder die worstelt met de vraag uit de albumtitel, maar het is tevens troostvol, bezinnend en bovenal van een uitzonderlijke schoonheid. Een wereldalbum in alle betekenissen van het woord!